

Grønning: Over for den højtærede Landbrugsministers Udtalelse om, at han ikke paa noget Tidspunkt har givet Tilsagn om at ville sikre Landbruget den Kornpris, som er fastsat i Kornloven, nødes jeg til at udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til igen at citere den lille Linie, hvori det forekommer, idet jeg forbeholder mig senere at fremskaffe større Dokumentation. Det staar i Folketingstidende for 1937, Sp. 1774. Landbrugsministeren udtaler her:

„Til Gengæld sikres der saa ved Kornlovsforslaget de større Landbrug en noget højere Minimalpris end tidligere.“

Der staar „sikres“, der staar, det er en Minimalpris, der sikres dem, og der staar, det er til Gengæld for de fratagne Svinekort. Jeg synes, den Udtalelse er saa klar og utvetydig, at jeg havde ventet, at den højtærede Minister vilde stille sig paa det Standpunkt, at han vilde give Tilsagn herfra om at træffe de Foranstaltninger, som var fornødne, for at dette Løfte kunde opfyldes. Jeg beklager, det ikke er sket, men jeg haaber paa, at der vil være Mulighed for at naa det Resultat.

Til det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen vil jeg sige, at jeg er meget forbavset over den Udtalelse, han fremkom med herfra, gaaende ud paa, om det var Mening, at vi vilde fordyre Brødet. Det med Brødfordyrelsen er for gammel nu til Dags. Jeg tror ikke, den Vise er god at synge just i disse Tider og navnlig ikke, naar det, der er stillet Krav om her, netop er at sikre de Priser, som Regeringspartierne i Fjor gennemførte, og som hele den øvrige Del af Salen i Virkeligheden mente var for ringe. Naar vort Forslag ikke gaar videre end til at sikre Gennemførelsen heraf, saa tror jeg ikke, at det ærede Medlem vil naa langt dermed.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Løje har Ordet for en kort Bemærkning.

Løje: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen, der synes at føle sig kaldet til at tale de daarligst stillede Sag, at jeg har jo netop ikke krævet Brødpriserne Forhøjelse, hverken paa det større Landbrugs eller andre Landbrugeres Vegne. Jeg har netop udtrykkeligt sagt, at hvis der blev Tale om en Forhøjelse af Brødprisen, saa kunde der være Anledning til at undersøge, om den nu ogsaa var begrundet. Der er jo flere forskellige Faktorer, der er medbestemmende ved Brødpriserne Fordyrelse. Jeg har f. Eks. aldrig lagt

Mærke til, at der, fordi Bagersvendene skal have deres Timebetaling forhøjet, saa rejser sig et Ramaskrig om, at Brødpriserne vil blive forhøjet. Jeg har heller ikke lagt Mærke til, at der, fordi Huslejen paa Grund af de dyre Byggeomkostninger bliver sat urimeligt op, hvilket Bagerne jo ogsaa skal betale, saaledes at det bidrager til Brødpriserne Forhøjelse, da rejser sig et Ramaskrig, men jeg har lagt Mærke til, at Københavnerne, der ikke har ret meget at gøre med alt det derude, tror, at det er Landmændene, det kommer an paa. Vi takker for Æren, men frabeder os den i denne Forbindelse.

Naar det ærede Medlem Hr. Carl Petersen stadig taler om, at Hr. Hauch og Hr. Tvedegaard har rettet Henvendelse til Landmændene, skal jeg sige, at det har jeg aldrig bestridt, men det er ikke, fordi der i Spekulationsøjemed er holdt noget tilbage, men fordi man ønskede, at Landmændene skulde sætte alle Hensyn til Side for i videst mulig Udstrækning at skaffe den Rug frem, som der var Brug for, og det bliver dog noget helt andet.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg vil gerne til det ærede Medlem Hr. Grønning sige, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, at det er rigtigt, at jeg i Fjor sagde, at Mening med den Ordning, der var truffet ved Forhandling mellem Landbrugsorganisationerne og mig, var den, at Husmændene skulde have nogle flere Kort, og til Gengæld skulde der igennem Kornloven sikres de større Landmænd en højere Pris for Kornet. Men jeg har aldrig nogen Sinde sagt, at jeg vilde garantere, at alle Landmænd skulde kunne opnaa den Pris, for det er umuligt at garantere. Det kommer jo i høj Grad an paa, hvor Landmændene bor, og hvor Efterspørgselen efter Korn er. De Landmænd, der bor i Egne, hvor der er flere kornsælgende Landmænd, kan vel aldrig opnaa den samme Pris som de, der bor i Egne, hvor der er faa kornsælgende Landmænd. Derfor er det — og det har jeg fremhævet Gang efter Gang under Kornlovsforhandlingerne — ganske umuligt at garantere Landmændene en bestemt Pris. Men jeg gik ind for en Ordning — og det var den, der blev gennemført, ganske vist uden det ærede Medlems Medvirkning —, hvorved der i Kornloven blev fastsat en Pris for Hvede, Byg og Havre, som var 1 Kr. højere, og en Pris for Rug, der var 2 Kr. højere end for indført Korn, og jeg har tilføjet i Aar, da det viser sig, at den Pris, Landmændene